

VIRGINIA ANDREWS®

Als een regenbui

 DE KERN

## Proloog

Mijn zus Beni en ik werden tegelijk met een schok wakker door het explosieve geluid van een schaal die tegen de keukenmuur werd gegooid. We hoorden de scherven porselein op de lichtgele linoleum vloer vallen. Ik bleef liggen, staarde in het donker en hield mijn adem in. Beni ging overeind zitten om te luisteren. Haar vlechtjes vielen voor haar ogen, zodat zij ze als een kralengordijn uit elkaar moest schuiven.

‘Wat was dat?’ vroeg ze hijgend.

Ik durfde me niet te bewegen, laat staan iets zeggen. De stilte leek op dat moment wanneer je een bliksemschicht hebt gezien en je weet dat er een harde donderslag zal volgen, die ramen en je eigen botten zal doen rammelen. En ja hoor, we hoorden mama’s huilrige stem jammeren tegen Ken.

Zolang we ons konden herinneren hadden Beni, Roy en ik hem Ken genoemd in plaats van papa. Het ging ons altijd beter af om hem bij zijn naam te noemen. Iets in de wijze waarop hij naar ons keek, vooral toen we jonger waren, maakte ons alledrie duidelijk dat hij als niemands vader bekend wilde staan, en zeker niet als de onze.

‘Toe dan!’ hoorden we mama roepen, ‘ga dan. Je deugt toch nergens voor. Dat heb je nooit gedaan.’

‘Als je er zo over denkt, dan zou ik best eens kunnen gaan!’ brulde hij terug.

‘Ga, ga, ga,’ riep ze zangerig als een cheerleader van *high school*. De spanning in haar stem was zo groot, dat mijn eigen hart op springen leek te staan.

‘Ik doe het!’ zei hij dreigend. ‘Ik blijf niet op een plek waar ik niet gewaardeerd word. Dat is een feit; dat kun je rustig van me aannemen.’

‘Gewaardeerd?’ Een hoge, schrille lach. ‘Wat valt er te waarde- ren? Dat je je hele loon opmaakt aan drank en andere vrouwen? Dat je thuiskomt en op je gezicht valt? Je bent er nooit voor mij en de kinderen geweest, Ken Arnold. We zullen het niet eens merken als je weg bent,’ verzekerde mama hem.

‘Ondankbare teef! Ik zou je moeten...’

‘Sla me maar. Toe dan. Durf het eens. Ik bel de politie. Reken maar. Toe dan,’ daagde ze hem uit.

Ik ging rechtop zitten. Ik voelde kleine hamertjes van angst in mijn borst kloppen. Snel sloeg ik mijn armen om me heen. We hadden al eerder gezien dat hij haar sloeg. Het was afschuwelijk en onze magen krompen ineen van angst. Beni kreunde zachtjes bij het vooruitzicht. Ze begon zich voorzichtig en onwillig van het bed te laten glijden, als iemand die wordt aangespoord om een brandend gebouw binnen te rennen.

‘Ga er niet naartoe,’ waarschuwde ik luid fluisterend. ‘Je maakt het alleen maar moeilijker voor mama.’

Ze bleef even staan. Zelfs in het donker kon ik de intense angst zien in de ogen van mijn jongste zusje.

Onze oudste broer Roy kwam naar de deur van onze kamer. Hij wreef met zijn rechterpalm heen en weer over zijn voorhoofd, alsof hij een blok hout schuurde. Er was heel wat meer nodig om hém wakker te maken dan ons. Mama zei altijd: ‘Die jongen bewijst dat iemand werkelijk van de wereld kan zijn als hij slaapt.’

Roy bleef bij de open deur staan. ‘Wat is er nou weer aan de hand?’ mompelde hij. Hij trok een gezicht of hij net een slok zure melk had ingeslikt.

‘Ga er niet tussen staan, Roy!’ riep ik. Dat had hij een keer gedaan, en toen had Ken hem zo hard geslagen dat Roy op de grond was gevallen en zijn lip bloedde en opzwol. Mama belette hem op te staan om te voorkomen dat hij het ergste pak ransel van zijn leven zou krijgen.

‘Ah, je verdient het dat ik je in de steek laat,’ mopperde Ken.

Blijkbaar had mama standgehouden. Ze had haar felle zwarte ogen strak op hem gericht gehouden en hij had het opgegeven. Het volgende dat we hoorden was de voordeur die openging en werd dichtgesmeten. De muren van de kleine flat trilden en even was het

stil, tot we mama hoorden huilen.

Ik stapte uit bed en Beni en ik liepen naar Roy. Gedrieën gingen we naar de keuken, waar mama aan de haveloze formica tafel zat. Haar hoofd lag op haar gevouwen armen, haar schouders schokten.

We hadden haar heel vaak zo gezien.

‘Wat is er nu weer gebeurd, mama?’ vroeg Roy met ogen die fonkelden van woede.

Mama hief langzaam en met grote inspanning haar hoofd op, alsof het van steen was. Haar ogen waren rood en glazig van de tranen. Ze haalde diep adem. Haar smalle schouders gingen snel op en neer; ze leek op een marionet waarvan de touwtjes zijn doorgesneden. Ze leek weg te zinken in de stoel. Toen ik haar zo wanhopig zag, voelde mijn hart aan als een uitgeperste sinaasappel. Het leek of er een strakke ijzeren band om mijn borst zat, zodat ik niet diep kon ademen. De tranen die over mama’s wangen waren gestroomd hadden een grillig spoor nagelaten naar het puntje van haar kin.

Ze zuchtte diep en streek met haar vingers door haar haar, dat vroeger een gezonde glans had, maar nu dof was met grijze strepen. Ik vond het vreselijk om mama oud te zien worden. Zorgen en problemen dwongen de wijzers van haar klok te snel vooruit. Ik wilde dat ze eeuwig jong zou blijven, met een gezicht dat glimlachte en hoop uitstraalde, en met een stem die lachte en zong. Zolang ik me kon herinneren, had mama hard moeten werken. Ze haatte de gedachte dat ze van de bijstand zou moeten leven. Hoe verspillend en nalatig Ken ook was, mama zou niet zwichten. Er liep een stalen roe van trots door haar ruggengraat.

‘Zolang er nog een grammetje kracht zit in die armen en benen,’ zei ze altijd, ‘zal ik me nooit door de regering laten vertellen dat ik een deel van het probleem ben. O, nee meneer, nee, mevrouw. Latisha Carrol moet heel ver zakken voor ze de grond raakt.’

Op het ogenblik zag ze eruit of ze niet veel verder meer te gaan had. Ze had nu een baan bij Krandel’s Market, waar ze schappen vulde en boodschappen inpakte, als een *drop-out* van school. Maar ze klaagde nooit.

Wij hadden geen van allen een baantje, maar toen Roy jonger

was, ging hij naar de supermarkt om fooien te verdienen met het dragen van boodschappen naar de auto. Eén keer had een oude dame hem een biljet van twintig gegeven. Mama was ervan overtuigd dat de vrouw hem een dollar had willen geven en zich vergist had, omdat die dollarbiljetten nu eenmaal zoveel op elkaar leken. Ze zei tegen Roy dat hij op die dame moest wachten en het geld moest teruggeven zodra hij haar zag. Roy wilde het niet. Het biljet brandde bijna een gat in zijn zak, maar hij durfde het niet uit te geven. Ten slotte zag hij diezelfde oude vrouw terug en vertelde haar wat ze gedaan had. Ze keek hem aan of hij gek was en zei dat hij zich moest vergissen. Zij maakte dat soort vergissingen niet. Hij holde terug naar huis om het aan mama te vertellen, die achteroverleunde, nadacht en toen zei: ‘Tja, Roy, als die oude dame zo arrogant is dat ze geen fout wil toegeven, dan is het geld nu eerlijk van jou.’

Ken zei dat hij nooit had moeten proberen het terug te geven, maar mama had altijd meer invloed op ons dan Ken. Ik herinner me niet precies meer wanneer Roy zijn respect voor onze vader verloor, maar ik denk dat Ken al die tijd al geweten had dat zijn vrouw niet bepaald tegen hem opkeek. Misschien was dat deels de reden waarom hij zo vaak niet thuiskwam.

‘Jullie papa heeft ons weer eens in de steek gelaten,’ zei mama.

‘Opgeruimd staat netjes,’ snauwde Roy.

‘Je weet dat ik je zo niet wil horen praten, Roy Arnold. Hij is nog steeds je vader en je weet wat de bijbel zegt: eert uw vader en uw moeder.’

‘God dacht niet aan hém toen hij dat liet opschrijven, ma,’ zei Roy kwaad.

‘Doe maar niet net of jij weet wat God bedoelde of niet, Roy Arnold,’ zei ze bits. Haar ogen fonkelden van passie. Mama vond altijd dat haar religie de enige lijm was die ons bijeen hield. Ze ging niet geregeld naar de kerk, en ze joeg ons op zondag niet naar de kerk zoals sommige moeders deden, maar ze liet ons nooit te ver afdwalen van gebed en bijbel.

Roy schudde zijn hoofd en zakte vermoeid onderuit in zijn stoel.

‘Ik ga weer naar bed,’ mompelde hij.

‘Jullie gaan allemaal weer naar bed. Jullie moeten mor-

genochtend naar school en ik wil jullie niet wakker hoeven schudden, hoor je?’

‘Ga jij naar bed, mama?’

‘Straks,’ zei ze.

Ik keek naar Beni. We wisten allebei dat ze het grootste deel van de nacht wakker zou blijven, zorgelijk woelend en draaiend. Rekeningen waren de spoken die rondwaarden in ons huis, die getallen op de muren in mama’s kamer projecteerden, zich op haar schouders nestelden. Ken bekommerde zich nooit om onze rekeningen. Het was altijd een gevecht om hem zo ver te krijgen dat hij iets van onze onkosten betaalde voor hij zijn loon – als hij wat verdiende – uitgaf aan zijn eigen pleziertjes.

‘Beni en ik gaan morgen een baan zoeken, mama.’

‘Nee, dat doen jullie niet,’ antwoordde ze, zó snel alsof ze mijn aanbod verwacht had. ‘Ik wil dat jullie je concentreren op je schoolwerk.’

‘Maar, mama, andere meisjes van onze leeftijd hebben ook part-time baantjes,’ protesteerde Beni. ‘Waarom mogen wij dat niet?’

‘O, en wanneer maken ze hun huiswerk dan, Beni? Na schooltijd gaan ze werken. Ze komen laat thuis, en lezen of schrijven niet. Ze werken in de weekends, en kunnen dan dus ook niet studeren,’ verklaarde mama.

‘We gaan toch niet naar de universiteit, mama. Het doet er niet toe.’

‘Waarom kun je niet eens wat positiever denken, Beni? Rain kan dat wél,’ zei mama, haar ogen half dichtknijpend.

Beni keek me nijdig aan.

Mama schudde haar hoofd en keek naar Roy.

‘Het komt wel goed, mama,’ zei hij. ‘Ik neem die baan aan bij Slim’s Garage. Ik zal je net zoveel geven als hij ooit gedaan heeft, en waarschijnlijk meer.’

‘Ik wil niet dat je de school opgeeft, Roy,’ zei mama, maar zonder erg veel aandrang. Roy was nu een man, achttien jaar, met brede schouders die hij vol trots rechtrok, een trots die hij, dat wist ze, van haar had geërfd.

‘Oké,’ zei hij en keek me scherp aan voor hij terugging naar zijn kamer.

Mama zuchtte weer en keek naar mij.

‘Maak niet dezelfde fouten als ik, Rain. Je wacht heel lang voor je iets begint met een man, hoor je?’

‘Ja, mama.’

‘En geloof niet in beloftes,’ waarschuwde ze. ‘Mannen beloven van alles. Op de dag dat ze hun eerste woorden kunnen zeggen, wordt er een bron met valse hoop voor ze gevuld en daar putten ze uit, telkens als ze een argeloze vrouw tegenkomen.’

‘Oké, mama,’ zei ik glimlachend.

‘Kijk eens hoe mooi je bent, zelfs al word je midden in de nacht wakker gemaakt. Kom hier en wees lief voor me, zodat ik vannacht goed kan dromen.’ Even leken haar ogen weer jong, de ogen van de mama die ik me herinnerde, die voor me zong, mijn hand vasthield, me knuffelde als ik een nachtmerrie had gehad, en die me een nachtzoen gaf.

Ik omarmde haar en ze drukte me wat steviger tegen zich aan dan gewoonlijk en streek over mijn haar. Ik voelde vlinders in mijn buik. Ik kon haar botten voelen trillen onder haar dunne huid. Ze was afgefallen, alsof de problemen haar met de minuut deden krimpen.

‘Jullie, mijn kinderen, zijn nu mijn enige hoop,’ fluisterde ze. ‘Stel me niet teleur, Rain.’

‘Dat zullen we niet doen, mama.’

‘Beni is zo prikkelbaar,’ zei ze vermoeid toen we elkaar loslieten. ‘Ik weet niet waarom. Ik leer haar niet om te haten, maar ze denkt dat als je zwart bent, dat betekent dat je voortdurend kwaad moet zijn. Ze moet wat vaker lachen. Ik hoopte dat jij haar dat zou leren, Rain, en dat ze iets van jouw opgewektheid en optimisme zou overnemen.’

‘Het komt wel goed met haar, mama,’ beloofde ik.

‘Ik weet het,’ zei mama, maar ze sloeg haar ogen neer toen ze het zei, zodat ik haar twijfel en bezorgdheid niet zou zien.

‘Ga jij nu ook slapen, mama. Je kent Ken. Hij gaat een tijdje weg en dan komt hij weer terug.’

‘Dat weet ik,’ gaf ze toe. ‘Ga slapen, Rain. Toe dan,’ drong ze aan.

Ik wilde de keuken uit lopen, maar keek nog even achterom. Ik

zag dat ze diep ademhaalde, opstond en de scherven van de schaal die ze tegen de muur had gegooid, begon op te rapen. Ze gooide ze in de vuilnisbak en bleef met haar rug naar me toe staan, haar één meter zestig lange lijf nog een beetje meer gekrompen. Mama's bankrekening van hoop werd steeds kleiner. Wanneer krijgen goede mensen de beloning die hun toekomt? vroeg ik me af, en ik wist zeker dat mama zich dezelfde vraag stelde.

Beni lag met wijdopen ogen in bed, smeulend als een huis dat in brand was gestoken.

'Mama zal altijd meer van jou houden dan van mij,' snauwde ze tegen me zodra ik binnenkwam.

'Dat is niet waar, Beni.'

'O nee? Waarom kun jij niet net zo zijn als Rain?' deed ze haar na en schudde haar hoofd. 'Dat is het enige wat ik haar ooit hoor zeggen.'

Ze ging op haar zij liggen, met haar rug naar me toe.

'Ze maakt zich alleen maar zorgen over ons allemaal, Beni. Ze bedoelt niet dat jij minder goed bent dan ik,' zei ik. Ik ging naar haar toe en legde mijn hand op haar schouder. 'Je moet niet zo bozig zijn, Beni. Niet nu, niet met wat Ken haar en ons allemaal aandoet,' zei ik smekend.

Ze hield haar rug naar me toe gedraaid en praatte tegen de muur.

'Ze kijkt altijd meer naar jou dan naar mij, Rain. Het is alsof ze...' Ze draaide zich naar me om. '... alsof ze jou meer verschuldigd is dan mij of zoiets.'

'Dat is mal, Beni.'

'Nee, dat is het niet,' zei ze, waarna ze verstarde. 'Er is iets.' Ze knikte vol overtuiging. 'Er is een reden.'

In het donker scheen het zwakke licht van de ganglamp in haar ogen. Ze fonkelden als nieuwe munten.

'Je weet best wat ik bedoel, Rain,' zei ze zachter. 'Ik weet dat je net doet of er geen verschil is, maar ik weet dat jij het weet.'

Ik begon mijn hoofd te schudden.

'Laten we elkaar geen leugens vertellen, Rain,' ging ze verder. 'Laten we dát tenminste niet doen.'

Ik zweeg.

Ze had niet helemaal ongelijk. Ik had altijd het gevoel dat mama



op een andere manier naar mij keek. Ik wist alleen niet waarom en ik wilde het ook niet weten. Ik was bang. Ik weet niet waar die angst vandaan kwam, maar hij was er, als een smal straaltje zilve-  
rig licht dat ik niet durfde aan te raken. Het was veiliger in het don-  
ker.

Ik ging naar bed en bleef stil liggen, starend naar het plafond.

‘Ik haat hem,’ mompelde Beni. ‘Ik haat hem om wat hij ons aan-  
doet. Jij niet?’

‘Nee, ik haat hem niet. Ik kan hem niet haten. Ik begrijp hem  
niet, maar ik wil hem niet haten. Hij is onze vader, Beni.’

‘Het kan me niet schelen wie hij is. Ik haat hem wél,’ zei Beni.  
‘Soms ziet mama het verkeerd. Soms voel je je beter als je haat.  
Het maakt je... sterker. Dat is iets wat je zou moeten leren, Rain.  
Dat is iets wat je van mij zou moeten leren.’

Ze zweeg even en toen keek ze me, steunend op haar ellebogen,  
aan.

‘Misschien geeft mama daarom meer om jou,’ zei Beni. Ze  
klonk alsof ze haar eigen dilemma oploste. ‘Misschien weet ze dat  
je zwakker bent dan ik en meer bescherming nodig hebt. Ja,’ zei  
ze, en ze leunde achterover op haar kussen. ‘Ik durf te wedden dat  
het dat is.’

Het idee beviel haar. Ik kon haar tevreden glimlach bijna horen.  
Ze deed haar ogen dicht en ging slapen.

Misschien heeft ze gelijk, dacht ik. Misschien ben ik zwakker.  
Misschien had Beni een betere kans om te overleven in deze har-  
de wereld.

Ik draaide me om en begaf me langs een andere weg naar de-  
zelfde duisternis.

## Het begin van het einde

Zolang ik me kan herinneren, woonden we in een flat in een gebouwencomplex dat iedereen *The Projects*, De Projecten, noemde. Zelfs als klein meisje al haatte ik die naam. Het klonk niet als een thuis, een plaats waar je woonde met je familie. Het klonk precies zoals het woord suggereerde: een of andere regeringsonderneming, een poging om iets te doen aan armoede, een programma van een of andere bureaucraat. Beni noemde het *The Cages*, De Kooien, wat me het gevoel gaf dat we behandeld werden als beesten.

Ik veronderstel dat de gebouwen er in het begin schoon en nieuw uitzagen. Toen was er nog geen bende die graffiti krabbelde op elke beschikbare ruimte en de Boeken van de Waanzin creëerde, zoals ik ze graag beschreef. De straten aan de voorkant waren nog niet smerig en de kleine lapjes met gras begroeide grond zagen er nog niet kaal en sjofel uit. Nu leek het hele terrein op een vuilnisbak.

Onze flat was op de eerste verdieping: twee-vijftien. We boften, want we konden met de trap als de lift kapot was, wat vaak gebeurde, en we woonden niet op de benedenverdieping, waar de kans op inbraak groter was. Sommige huurders op de benedenverdieping hadden zelfs ijzeren tralies voor hun ramen laten maken, wat de reden was waarom Beni het complex De Kooien noemde. Het had geen enkele zin haar te vertellen dat tralies voor kooien bedoeld waren om dieren binnen te houden, niet mensen erbuiten. Ze beweerde dat de regering ons binnen opgesloten wilde houden.

‘We zijn een lelijke puist op het gezicht van de hoofdstad. Ik wed dat de mensen van de regering niet willen dat vreemdelingen ons zien. Daarom zorgen ze dat ze niet door onze straten komen,’ verklaarde ze, een van Kens talrijke toespraken van zelfmedelijden na-apend.

Ik kon niet ontkennen dat er een hoop angst en misdaad om ons heen waren. Iedereen had wel een of ander alarm en vaak ging dat per ongeluk af. Op den duur lette niemand er meer op.

Beni, Roy en ik hoefden maar drie blokken te lopen naar school, maar soms hadden we het gevoel dat we door een mijneveld in een oorlogszone liepen. In de laatste zes maanden waren twee mensen gedood door verdwaalde kogels die uit passerende auto's werden geschoten. De ene bende schoot op de andere, zonder rekening te houden met onschuldige omstanders. Iedereen vond het verschrikkelijk, maar leefde verder en accepteerde het alsof het gewoon iets was dat niet te voorkomen viel, zoals een hevige storm. Je kon niet veel doen aan slecht weer en de meeste mensen dachten hetzelfde over de misdaad op straat.

Mama was zichtbaar bang als een van ons na het invallen van de duisternis naar buiten ging. Ze begon letterlijk te beven. Ik begon te denken dat we niet veel anders leefden dan de mensen in de Middeleeuwen. Als onze docent vertelde over de forten van vroeger, de slotgrachten en ophaalbruggen en de gevaren die op de loer lagen buiten de vestingmuren, dacht ik aan *The Projects* van tegenwoordig. Behalve dat we alarmsystemen en tralies voor de ramen hadden, sloot iedereen de deur op drie of vier manieren, met kettingsloten, grendels en sluitstangen, en deed hetzelfde met de ramen. Veel ouderen gingen ver weg van het raam zitten en hui-verden bij het horen van de nachtelijke geluiden, het geschreeuw in de gangen.

Vanuit mijn raam kon ik net de lichten zien in enkele rege-ringsgebouwen, en als we een paar blokken naar het oosten liepen en naar het Capitol keken, konden we het Washington Monument en het Lincoln Memorial zien, verlicht met beloftes. We konden een paar schooluitstapjes maken naar de bezienswaardigheden en kregen zelfs een rondleiding door het Treasury Building waar we geld zagen drukken, en het gebouw van de FBI, waar we dingen leerden over misdaadlaboratoria en vingerafdrukken. We zagen het Congres nooit in actie, maar we bezochten de gebouwen.

Soms voelde ik me net een astronaut op die schoolreisjes. Het was of we naar een andere planeet werden getransporteerd. We za-gen de mooie gebouwen, de ambassades, zagen hoe rijk en welva-

rend mensen waren. We hoorden alles over de wonderbaarlijke hoop die deze gebouwen en monumenten vertegenwoordigden, maar keerden altijd terug naar onze werkelijkheid, waar we getuige konden zijn van een drugdeal op de hoek of van een eenzaam kind dat in de buurt van gebroken glas en verroest metaal rondzwierf. Wat zal er van hem worden? vroeg ik me af. Wat zal er van ons worden? Op school leerden we over de democratie en leerden ze ons dromen die blijkbaar gereserveerd waren voor andere slapende gezichten, niet de onze.

Onlangs nam iemand een overdosis heroïne onder een trapenhuis in ons gebouw. De politiemensen zwermden als blauwe bijen door de gang en gingen toen weer even snel weg als ze gekomen waren. Geen van hen leek verbaasd of zelfs maar bezorgd. Ik denk dat zij de verschrikkingen waren gaan accepteren, net als wij.

Mama droomde er natuurlijk altijd van ons daar vandaan te halen. Mij leek het dat de meeste mensen die hier woonden zich dat zelfs niet meer konden voorstellen. Mama praatte er met niemand anders over dan met ons, want ze haatte de duistere, zwaarmoedige klanken van ontmoediging. Eén keer, toen het goed met Ken ging, hij niet zoveel dronk en een behoorlijk salaris verdiende, konden we genoeg geld opzij leggen om de mogelijkheid te overwegen tenminste een klein huis te huren in een betere buurt, maar toen nam Ken op een dag heimelijk al het geld op. Ik herinner me dat mama doodsbleek thuiskwam toen ze ontdekt had wat hij had gedaan.

‘Hij heeft onze dromen vermoord,’ mompelde ze.

Ik dacht dat mama een hartaanval zou krijgen. Haar lippen zagen blauw en ze scheen moeite te hebben met ademen. Ze moest een glaasje whisky hebben om bij te komen. Het grootste deel van de middag zat ze uit het raam te staren, keek omlaag naar de straten met een vreemde, zachte glimlach om haar lippen, en neuriede een oud liedje alsof ze naar een prachtig veld of naar majestueuze bergen keek. Ik probeerde met haar te praten, haar iets te eten te geven, maar ze scheen me niet te horen. Ik was erg geschrokken, bang voor wat komen zou.

Eindelijk kwam Ken thuis. Roy was er niet. Daar was ik blij om, want het zou ongetwijfeld op ruzie zijn uitgelopen. Beni en ik ston-

den in de deuropening van onze slaapkamer en hielden onze adem in. We verwachtten dat mama zou ontploffen van woede, een woede zoals we nog nooit hadden meegemaakt, maar ze hield ons voor de gek. Ze sprak heel kalm in het begin, vroeg hem alleen maar waarom hij zoiets had gedaan zonder het haar te zeggen, en wat hij met het geld had gedaan. Eerst dachten we dat hij geen antwoord zou geven. Hij liep door de keuken, pakte een flesje bier, klemde zijn lange, dikke vingers om het flesje, maakte het open en nam een flinke slok. Hij leunde tegen het aanrecht bij de gootsteen.

‘Ik had het nodig,’ zei hij, ‘om een schuld te betalen.’

‘Een schuld? Wat voor schuld? De elektriciteitsrekening die nog steeds niet betaald is? De rekening van de tandarts voor Beni en Rain? Wat voor schuld, Ken?’ vroeg ze.

‘Een schuld,’ herhaalde hij. Hij vermeed haar blik. Ze stond langzaam op.

‘Een deel van dat geld heb ik met hard werken verdiend. Heb ik niet het recht te weten wat ermee gebeurd is?’ vroeg ze, nog steeds opmerkelijk kalm voor haar doen.

‘Ik had een schuld,’ herhaalde hij.

Ze leek op te zwellen, haar smalle schouders werden breder, haar boezem ging omhoog. Ik keek naar Beni. Haar gezicht stond woedend en mijn maag voelde of er een paar horzels een nest in gebouwd hadden.

‘Je hebt ons geld vergokt, hè, Ken Arnold? Toe dan, vertel het me maar. Je hebt al dat geld weggegooid, maanden en maanden werk, weg!’

Hij draaide zich naar haar om, met het bierflesje aan zijn mond, en zijn nek bewoog als het lijf van een slang. Plotseling sloeg mama het flesje uit zijn hand; het zeilde door de keuken en viel kapot op de grond.

Ken was verbijsterd. Even kon hij zich niet verroeren. Hij was zo verbluft over haar agressie en woede, dat hij geen adem kon halen. Voor Beni en mij was het angstaanjagend om mama, met haar één meter zestig en achtenveertig kilo, ziedend te zien staan tegenover Ken met zijn één meter drieënnegentig en zijn honderddertien kilo, met zijn massieve schouders en dikke nek. Hij kon haar verpletteren als een vlieg, maar ze bracht haar gezicht vlak bij

het zijne en knipperde zelfs niet met haar ogen.

‘Je vernietigt al mijn hoop, zomaar, en dan vertel je me dat het voor een of andere schuld was. Je verspilt mijn bloed en zweet op straat en vertelt me dat het een schuld was?’

‘Houd je gedeisd, mens,’ zei Ken, maar ik zag dat hij beefde. Of hij beefde van een allesoverheersende woede of van angst was niet duidelijk. Maar plotseling besepte hij dat wij er ook bij waren, en zijn trots richtte zich op als een slapende leeuw.

‘Wat denk je wel, mijn bier door de keuken slaan, hè?’ brulde hij, met wijd opengesperde ogen. ‘Je bent een gek wijf, en ik ben niet van plan hier te staan luisteren naar een gek wijf.’

Hij draaide zich om en holde het huis uit. Mama bleef hem een ogenblik nakijken en ging toen de rotzooi opruimen. Ik sprong op om haar te helpen.

‘Pas op dat je je niet snijdt, Rain,’ waarschuwde ze met zachte, vermoeide stem, terwijl ik de glasscherven oprapte. Beni zat nog te rillen in haar stoel.

‘Ik doe het wel, mama,’ zei ik.

Ze protesteerde niet. Ze ging naar haar slaapkamer om te gaan liggen. Ik dacht dat ze nooit meer zou opstaan, maar op de een of andere manier vond mama de veerkracht om door te vechten, haar optimisme te herkrijgen, haar tuin van hoop opnieuw te beplanten en voor ons allemaal te blijven dromen.

Ik denk dat het meer dan wat ook mama’s moed was die mij mijn dromen deed behouden. Als zij zo kon zijn na wat er met haar gebeurd was, dacht ik, moest ik, die zoveel jonger was en nog zoveel kansen had in het leven, vol moed zijn. Ik moest blijven lachen en niet zo worden als Beni. Ik moest de aandrang onderdrukken om iedereen en alles te haten. Ik moest de blauwe lucht en de sterren zien, zelfs op de dagen dat het regende. En het regende zoveel dagen...

Onze school was het aanzien niet waard. Ik sloot zelfs vaak mijn ogen als ik de hoek om sloeg en het bouwvallige oude gebouw voor me oprees. Het leek meer een fabriek dan een school, en alle ramen ervan hadden tralies. Er was een omheining van ijzergaas rond het terrein, en er stonden grote metalen borden met VERBODEN TOEGANG.

Twee geüniformeerde bewakers stonden bij de hoofdingang als

de leerlingen arriveerden. Om in het gebouw te komen, moesten we allemaal door een van die metaaldetectors die je op vliegvelden ziet. Te vaak hadden leerlingen, vooral bendeleden, andere leerlingen bewerkt met messen, en één keer werd een jongen uit een van de hogere klassen betrapt op het dragen van een geladen revolver. De docenten waren onverbiddelijk in hun eis naar grotere veiligheid. Er kwam bijna een staking voordat de hoge heren de metaaldetector installeerden en bewakers door de gangen lieten patrouilleren om de docenten de nodige steun te geven.

McCalester, mijn geschiedenisleraar, zei dat alle docenten behalve hun salaris een gevechtsuitkering hoorden te krijgen. Hij deed of we allemaal dankbaar hoorden te zijn als we een schooldag overleefden zonder gewond te zijn geraakt. Het was moeilijk je te concentreren op gedichten en toneelstukken, algebra en meetkunde, scheikunde en biologie, terwijl buiten het omheinde gebied boosaardige jongelingen stonden te wachten om elkaar en iedereen die hun in de weg zat te vernietigen.

De vriendenkring van Beni en mij was gepokt en gemazeld; we waren veteranen van de harde straat. Iedereen wist alles van drugs en niemand was verbaasd als hij iemand crack zag gebruiken of wiet of wat het snoepje van de dag ook was. Noch Beni, noch ik gebruikte ooit iets. Roy was net zo. Soms was ik wel eens bang dat Beni eraan toe zou geven. Vriendinnen daagden ons uit, zeiden dat we 'sistas' waren en verwaande troelen.

Sommige meisjes hadden toch al een hekel aan me vanwege mijn uiterlijk. Mama leerde me altijd dat ijdelheid een zonde was, maar onwillekeurig vroeg ik me af of ik niet iets bijzonders had. Mijn haar was steiler, glanzender dan van de meesten. Ik had een romige karamelteint, en had weinig last van jeugdpuistjes. En ik had lichtbruine ogen, meer amandelkleurig, met lange wimpers. Roy zei eens dat hij vond dat ik fotomodel zou kunnen worden, maar zoiets durfde ik zelfs niet te wensen. Ik was bang om op iets goeds te hopen. Goede dingen moesten ons bij toeval overkomen, als een verrassing. Als je iets te graag wilt, dacht ik, was het of je een ballon te stevig tegen je aandrukte. Dan knapte hij, dan spatte je dromen uiteen.

Toen ik nog heel jong was, borstelde mama mijn haar en neu-

riede een van de melodietjes die haar mama voor haar had gezongen.

‘Je wordt een mooie jongedame, Rain,’ fluisterde ze zachtjes in mijn oor, ‘maar je moet weten dat schoonheid ook een last kan zijn. Je zult moeten leren om nee te zeggen en je zult beter op moeten passen, omdat de mannen meer naar jou zullen kijken.’

Haar waarschuwingen maakten me bang. Onwillekeurig keek ik recht voor me uit als ik door de schoolgangen liep, keek niet op of om, reageerde op geen enkele glimlach. Ik wist dat de meeste kinderen me een snob vonden, maar zo reageerde ik omdat er een kleine kolibrie in mijn hart fladderde zodra een jongen belangstellend naar me keek. Dat gefladder liet een rilling tot aan mijn voeten door me heen gaan. Ik zou haast liever onaantrekkelijk zijn, dacht ik.

Ik weet dat Beni zichzelf niet knap vond, ook al vond ik dat ze een aantrekkelijk gezicht en mooie zwarte ogen had. Ze had een grotere boezem dan ik en liet vaak een of twee knoopjes open of droeg nauwsluitende kleren, maar ze had bredere heupen en Roy bekritiseerde haar altijd en zei dat ze eruitzag als een snolletje. Mijn lippen waren dunner en mijn neus was rechter en smaller dan die van Beni. Soms, als Beni niet keek, bestudeerde ik haar gezicht aandachtig en probeerde gelijkenissen tussen ons te vinden. Zij en Roy leken meer op elkaar, al leek zijn haar weer meer op dat van mij.

Eén keer vroeg ik mama ernaar en ze zei dat je soms meer op je grootouders lijkt dan op je ouders. Ik dacht erover na en bestudeerde de foto's die we hadden van Kens ouders en van mama's ouders, maar ik zag in geen van hen enige gelijkenis met mij.

Kens en mama's ouders leefden geen van allen meer. Kens vader was omgekomen bij een auto-ongeluk en zijn moeder was gestorven aan leverkanker die veroorzaakt was door alcohol. Mama's moeder stierf eerder dan haar vader. Ze had een hartaanval gehad. Ik had mijn grootvader wel leren kennen, maar hij woonde in North-Carolina en stierf aan longemfyseem voordat ik vijf was, dus kan ik me niet veel van hem herinneren, behalve dat hij zo veel rookte, dat ik dacht dat de rook niet alleen uit zijn neus en zijn mond, maar ook uit zijn oren kwam. Mama had een zus in Texas, Alana, en ze had een broer, Lamar, ergens in Florida. Ze hadden



zelden contact met elkaar. Ik had Lamar nooit ontmoet, maar ik zag Alana een keer met Kerstmis, toen ik zeven was.

Ken praatte nooit over zijn oudste broer Curtis, die in Oklahoma in de gevangenis zat wegens een gewapende overval. Een man had daarbij de dood gevonden, dus kreeg hij een lange gevangenisstraf.

Tante Alana werd verondersteld een baby te hebben gehad die ze had weggegeven, maar we kenden geen details, behalve dat het een meisje was. Soms waren Beni en ik nieuwsgierig naar haar en praatten er hardop over. We dachten dat ze ongeveer van onze leeftijd zou zijn en waarschijnlijk een beetje op een van ons zou lijken. Nu en dan plaagde Beni Roy en zei dingen als: 'Pas maar op met welke meisjes je naar bed gaat, Roy. Een ervan zou je nichtje wel eens kunnen zijn.'

Roy vond dat vreselijk. Hij haatte het als Beni over seks praatte. Hij drong er de laatste tijd ook voortdurend bij haar op aan dat ze zich behoorlijk aan zou kleden. Ze paradeerde rond in haar onderbroekje en beha en sloeg soms een ochtendjas om, zonder er iets onder te dragen en haar ceintuur goed dicht te binden. Roy werd dan zo kwaad, dat zijn ogen bijna uit zijn hoofd puilden. Hij had Kens temperament, maar niet om dezelfde redenen.

Tegen mij was hij anders. Als hij me zag terwijl ik nog niet helemaal aangekleed was, wendde hij zijn hoofd af of liep snel weg. Ik probeerde altijd fatsoenlijk gekleed te zijn als ik in de keuken of zitkamer was.

Maar al was Roy soms wat ruw in zijn optreden, hij was zo'n liefhebbende en beschermende broer als Beni of ik ons maar konden wensen. Hij probeerde altijd zo dicht mogelijk bij ons te blijven als we op straat liepen. Nu hij na schooltijd een baan had bij Slim's Garage, maakte hij zich ongerust omdat we zonder hem van school naar huis liepen. Hij had ons minstens zes keer op het hart gedrukt rechtstreeks naar huis te gaan en niet bij een van de jukeboxtenten te blijven staan om te luisteren naar hiphopmuziek. 'Daar hangen de slechteriken rond,' waarschuwde hij.

'Hij wil gewoon dat we eeuwig kleine kinderen blijven,' klaagde Beni. Twee van haar vriendinnen, Alicia en Nicole, probeerden haar altijd over te halen om met ze mee te gaan na school. Ten slotte kwam ze op een dag aan het eind van de middag, nadat Roy was

gaan werken, in de gang naar me toe en zei dat ze met Alicia en Nicole een tijdje naar Oh Henry's wilde. Het was een groezelige lunchroom in een van de slechtste buurten. Roy zei altijd dat als alle kakkerlakken die daarin huisden werden ingespannen, ze het gebouw omver konden trekken.

'Mama zal zich erg ongerust maken,' zei ik.

'Ze hoeft het niet te weten als jij het haar niet vertelt. Ik ben terug voor ze thuiskomt.'

'Waarom wil je daar naartoe?' hield ik vol. 'Je weet hoe het daar is.'

'Ik weet niet hoe het daar is. Ik ben er nog nooit geweest, Rain. Bovendien... er is iemand die ik wil zien die erheen gaat,' zei ze met een heimelijk lachje. Ik wist dat ze de laatste tijd had geflirt met Carlton Thomas; hij was lid van een bende omdat zijn neef een van de leiders ervan was.

'Als jij gaat, moet ik ook mee,' klaagde ik.

'Nee, dat hoeft je helemaal niet. Ik kan wel voor mezelf zorgen,' pochte ze, luid genoeg dat Nicole en Alicia het konden horen.

'Dat weet ik, maar Roy vermoordt me als ik je alleen laat gaan.'

'Roy kan me geen barst schelen. Hij heeft niks over me te zeggen,' snauwde ze. 'En ik heb jou ook niet nodig om me te bewaken, Rain. Ik ben geen baby.'

Ze draaide zich met een ruk om en ging naar Alicia en Nicole. Ze liepen naar de uitgang.

'Oké, wacht even,' riep ik. 'Ik ga mee, maar we moeten eerder thuis zijn dan mama,' ging ik verder toen ik bij hen was.

Ze slenterden verder. Beni keek tevreden over zichzelf en vol verwachting, en ondanks haar mom van dapperheid, ook een beetje bang.

De muziek was luid; het vertrek was rokerig en vol, en er hing een vette en misselijkmakende zoete stank, maar niemand scheen het erg te vinden of het zelfs maar te merken. Sommige mensen dansen. Oudere jongens, die al een tijdje van school af waren, dronken bier en gaven de flesjes door aan degenen die niet oud genoeg waren om het te kunnen kopen. Ik zag dat er drugs verhandeld werden en er slechte stuff van hand tot hand ging. Het meeste gebeur-

de open en bloot. De eigenaar en de barkeeper en serveerster gedroegen zich of de ruimte leeg was. Als ze iets zagen, keken ze er dwars doorheen.

Ik keek even naar Beni toen we naar binnen gingen en zag de uitdrukking van teleurstelling en afkeer op haar gezicht, maar zodra ze me erop betrapte dat ik haar aanstaarde, deed ze net of ze nog heel enthousiast was.

‘Wil je nog steeds blijven nu je ziet hoe het hier is?’ vroeg ik.

‘Natuurlijk wil ik hier blijven. Waarom zou ik anders hier gekomen zijn?’

Met Alicia en Nicole ging ze bij de groep rond Carlton staan, die in gesprek was met leden van een bende. Ik wist dat het benedeleden waren omdat ze een Dickie-broek droegen met een blauwe riem die aan een van hun zakken hing. Ze noemden zich de Crips.

Ik zag niemand met wie ik wilde praten, dus probeerde ik zo min mogelijk op te vallen, bleef dicht bij de deur staan, als iemand die denkt dat er elk moment brand kan komen. En ik voelde me wat veiliger bij een uitgang. Na een tijdje kwam Beni naar me toe.

‘Als je van plan bent daar als een standbeeld te blijven staan, Rain, kun je beter naar huis gaan. Ze lachen je allemaal uit. Kom in elk geval naar de muziek luisteren en dans wat of zo.’

‘We moeten naar huis, Beni. Kijk eens om je heen. Kijk eens wat hier gebeurt,’ zei ik, knikkend naar een stel dat stond te zoenen en te liefkozen alsof ze in hun eentje achter in een auto zaten. Tegenover hen zat een jongen, als in een coma, onderuitgezakt in zijn stoel. De muziek blèrde zo hard om ons heen dat het moeilijk was iemand te verstaan.

‘Beni,’ schreeuwde Nicole, ‘Carlton wil je iets vragen.’

‘Ik ga nog niet weg,’ gilde Beni tegen me. Ze draaide zich met een ruk om en liep weg.

Ik voelde me zo weinig op mijn gemak, dat ik overwoog haar in de steek te laten. Aan de ene kant vond ik dat een afschuwelijk idee, maar aan de andere kant stond ik te popelen om weg te gaan.

‘Ik heb je hier nooit eerder gezien,’ zei iemand. Ik draaide me om en keek in het pokdalige gezicht van een oudere jongen. Uit zijn mondhoek bungelde een sigaret, die vastgeplakt leek aan zijn

natte lippen. Hij had een klein litteken boven zijn rechterwenkbrauw en zijn ogen zagen rood en glazig. Een blauwe riem hing uit zijn broekzak. Hij zag er ouder uit dan alle anderen en was waarschijnlijk al in de twintig, dacht ik.

‘Dat komt omdat ik hier nog nooit geweest ben,’ zei ik snel.

‘Op stap in de achterbuurten?’ vroeg hij met een kille glimlach. Hij had een gouden tand, en toen ik wat nauwkeuriger keek, zag ik een paar haren kringelen onder zijn kin. Hij was gehard als een in de hete zon gedroogde pruim, zijn teint was meer paars dan zwart en zijn lippen krulden naar buiten. Hij had een blauwe plek in zijn mondhoek. Mijn maag draaide om bij zijn aanblik.

‘Ik ben er niet zo blij mee dat ik hier ben,’ antwoordde ik. Hij lachte stilletjes, alleen zijn lichaam trilde. Hij stopte een tandenstoker in zijn mond zodra hij de sigaret eruit haalde, die hij op de grond gooide en uittrapte.

‘Kom mee, dan zal ik je laten zien waar het rustiger is.’ Hij stak me zijn hand toe.

‘Nee, dank je,’ zei ik, en deed een stap achteruit.

‘Ik bijt niet – hard,’ voegde hij er met een brede glimlach aan toe. Ik zag nóg een litteken, opzij in zijn hals. Het liep omlaag naar zijn rechterschouder.

‘O. Nou, ik heb de laatste tijd geen tetanusinjectie meer gehad,’ zei ik. Ik probeerde dapper te doen, al beefde ik van binnen. Kom, Beni, smeekte ik inwendig. Laten we weggaan.

Hij lachte weer en twee andere leden van de Crips kwamen bij hem staan. Hij mompelde iets tegen ze, en ze lachten.

‘Wil je wat drinken? Roken?’ vroeg hij.

‘Nee, dank je.’ Ik deed nog een paar stappen in de richting van de deur.

‘Hé, meid,’ zei hij met een blik vol afkeer, ‘je bent toch zeker hier gekomen om een leuke tijd te hebben?’

‘Nee,’ zei ik.

‘Waarom dan?’ vroeg hij. Zijn gezicht stond kwaad, zijn ogen puilden uit, en zijn neusgaten waren opengesperd als die van een wild paard.

‘Misschien houdt ze van het eten hier, Jerad,’ mompelde een van de jongens naast hem, en iedereen lachte weer.

‘Hoe heet je?’ vroeg Jerad, die dichterbij kwam. Ik zocht Beni, maar zag haar nergens meer.

‘Mijn zus is hier,’ zei ik zonder enige reden, en keek nog scherp naar haar uit.

‘Blijf dan. Hoe heet je?’ vroeg hij weer, dringender deze keer.

Zijn twee maten gingen tussen mij en de deur staan. Ik drukte mijn boeken dicht tegen mijn boezem. Ik keek wanhopig om me heen, maar zag niemand die me te hulp zou komen. Als iemand mijn richting uit keek, was het met een vrolijke lach, genietend van mijn hachelijke positie. Het maakte me nog banger.

‘Wat heb je daaronder?’ vroeg hij, met een knikje naar mijn borsten. ‘Een begraven schat?’

Ze lachten allemaal en de kring die ze om me heen vormden werd groter naarmate er meer jongens bij kwamen staan. Mijn hart begon te bonzen. Ik zocht wanhopig naar Beni en zag dat ze dans- te met Carlton.

‘Ik moet echt naar huis,’ zei ik.

‘Nu al? Wat is er, ben je voorwaardelijk vrijgelaten en moet je je op tijd melden?’ Telkens als hij sprak, begon zijn gehoor te lachen. Ik voelde hun ogen op mijn hele lichaam. Ze verslonden me van hoofd tot voeten. Ik voelde me naakt, blootgesteld. Mijn gezicht begon te gloeien toen de angst zich in mijn maag nestelde en mijn bloed sneller door mijn lichaam deed stromen.

‘Misschien wil ze dat je haar thuisbrengt, Jerad,’ zei een van de andere jongens.

‘Dat zou ik kunnen doen. Ik kan je ook naar huis rijden,’ bood hij aan.

‘Nee, dank je.’

‘Ze is verwaand, Jerad,’ merkte een ander op.

‘Ben je verwaand?’ vroeg hij. Ik keek even naar hem. Zijn ogen leken glazig van woede. ‘Denk je soms dat je beter bent dan de rest van ons, omdat je huid lichter is?’

‘Nee,’ zei ik.

‘Waarom vertel je dan niet hoe je heet?’ Hij drong aan.

‘Ik heet Rain.’

‘Hè?’

‘Rain. Ik heet Rain, oké? Laat me nu met rust,’ smeekte ik.

‘Rain?’ Hij haalde zijn tandenstoker uit zijn mond en knikte. ‘Dat bevat me. Ik en mijn *Rain Girl*. Mijn regenmeisje. Wat vind je daarvan, Chumpy?’ vroeg hij aan een zwaargebouwde, veel kleinere jongen.

‘Rain betekent: moeilijkheden die je overal zullen volgen, Jerad,’ zei hij.

‘Ja, dat is zo, Chumpy. Wil je mijn *Rain Girl* zijn, Rain?’

‘Nee. Ik wil mijn zus halen en naar huis,’ kreunde ik.

‘Nou, dat is niet erg vriendelijk,’ zei hij. ‘Kom mee.’ Hij pakte me bij mijn elleboog. ‘Ik zal iets te drinken voor je halen.’

‘Nee, dank je.’ Ik rukte me los.

‘Nee, dank je? Wat beleefd. Is ze niet beleefd, Chumpy?’ vroeg hij.

‘Ik heb nooit een beleefdere Rain gezien,’ zei Chumpy. Iedereen lachte weer. De kring om me heen werd hechter, zodat ik de bar of de dansvloer niet kon zien.

‘Maar ik wed dat je niet zoent als de regen,’ zei Jerad. Hij kwam dichterbij. Ik deinsde achteruit en botste tegen een van de jongens achter me. Hij gaf me een duwtje naar Jerad, die zijn armen om me heen sloeg.

‘Hé, kalm maar. Niet zo opdringerig, meisje,’ zei hij lachend, maar hij hield me vast. ‘Ik zal er heus wel voor je zijn. Maak je maar niet ongerust.’

Weer ging er een luid gelach op. Ik worstelde om uit zijn armen los te komen.

‘Laat me gaan,’ zei ik.

‘Als ik een zoen heb gehad. Toe dan.’ Hij bracht zijn lippen vlak bij de mijne. ‘Ik heb nog nooit een Rain gezoend. Kom.’

‘Nee, laat me los.’ Ik probeerde me kronkelend te bevrijden. Hij keek naar de anderen, en de kring sloot zich dichterbij om ons heen. Paniek nagelde mijn voeten aan de smerige houten vloer.

Iemand achter me pakte mijn armen vlak boven mijn ellebogen en trok ze zo hard naar achteren, dat mijn boeken op de grond vielen. Ik gaf een zachte kreet, maar voor ik kon schreeuwen, drukte Jerad zijn dikke, natte lippen op mijn mond en klemde zijn handen om mijn borsten. De groep juichte enthousiast. Het trok ieders aandacht, want toen hij mijn mond losliet, kon ik de mensen lachend

naar ons zien kijken. Beni hield op met dansen en staarde me verbaasd aan.

‘Nee, dat was geen Rain-zoen,’ zei Jerad, ‘maar dat is een mooie schat.’ Hij knikte naar mijn borsten.

Ik verroerde me niet. Ik had me nog nooit zo vernederd gevoeld. Ik was doodsbang.

‘Chumpy,’ zei hij. ‘Raap haar boeken op. Waar zijn je manieren?’

‘Sorry,’ zei Chumpy. Hij raapte mijn boeken op en gaf ze aan mij.

Ik wilde mijn mond afvegen, maar was bang Jerad kwaad te maken, dus draaide ik me om en liep naar de deur. De jongens bleven staan.

‘Laat haar gaan. Voorlopig,’ beval Jerad, en ze weken uiteen. Ik liep haastig naar buiten, de straat op. Zelfs de smerige goot vol afval voelde frisser en schoner aan dan waar ik net was geweest. Ik liep zo snel ik kon, met trillende benen, en de tranen rolden over mijn wangen.

‘Rain!’ hoorde ik Beni roepen, en ik draaide me om voor ik bij de hoek was. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Ik ga naar huis, Beni. Het kan me niet schelen of jij daar blijft. Ik ga naar huis.’ Met de rug van mijn hand veegde ik mijn wangen en mijn mond af.

‘Oké,’ zei ze, toen het tot haar doordrong hoe erg ik van streek was. ‘Wacht even, wil je?’ Ze ging weer naar binnen en kwam even later met haar boeken naar buiten, hollend over het trottoir naar me toe. ‘Wat is er gebeurd? Waarom zoende hij je?’

‘Ik wilde het niet, daar kun je zeker van zijn,’ zei ik. ‘Hij drong zich met geweld aan me op. Ik haat die tent.’

‘Weet je wie hij is? De leider van de Crips. Dat is Jerad Davis,’ zei Beni, met een bewondering of ze het over een filmster had.

‘Het kan me niet schelen wie hij is. Hij is weezinwekkend, en zijn vrienden ook.’ Ik ging nog sneller lopen. ‘Ik wist dat er iets ergs zou gebeuren als ik daarheen ging. Ik wist het gewoon.’

‘O, was dat zo erg?’ vroeg Beni. ‘Hij zoende je alleen maar.’

Ik bleef staan en draaide me naar haar om.

‘Of dat zo erg was? Ik wilde niet dat hij me zoende, Beni. Dat

was erg, ja. En hij raakte me ook aan,' zei ik, wijzend op mijn borsten. Ze sperde haar ogen open.

'Heus?'

'Hij is walgelijk en zijn vrienden ook en de meeste mensen daar,' riep ik en ging nog sneller lopen.

Beni mompelde iets en haalde me in.

'Ik zou maar niks erover zeggen tegen mama of Roy,' waarschuwde ze.

'Wees maar niet bang. Ik wil er niet meer aan denken. Je hoeft niet bang te zijn dat je in moeilijkheden komt.'

Haastig gingen we verder, Beni geprikkeld en gefrustreerd, en ik met het gevoel dat ik aangerand was.

Ik vond het altijd moeilijk om naar Roy te kijken en mijn gedachten en gevoelens voor hem te verbergen. Hij kon door mijn ogen in mijn hart en hoofd zien. Niemand was gevoeliger voor mijn stemmingen dan Roy, zelfs mama niet. Ik was bang wat hij zou zien als hij thuiskwam.

Zoals gewoonlijk begon ik het eten voor ons klaar te maken. Als ik bezig bleef, dacht ik, zou ik niet meer denken aan wat er gebeurd was. Beni hielp me wat, maar ze had nog steeds de pest in omdat ze zo vroeg bij Oh Henry's weg moest. Toen Roy thuiskwam uit zijn werk, liep hij meteen naar het fornuis en keek naar de gebraden kip. Ik had er krielaardappeltjes en uien bij gedaan en het rook verrukkelijk. Hij haalde diep adem en wreef over zijn maag.

'Ik sterf van de honger,' verklaarde hij. 'Ik heb in vier uur het werk van een hele dag verzet. Slim's heeft een nieuwe slaaf, maar ik beklaag me niet.'

Beni zat aan tafel en bladerde in een filmtijdschrift. Roy staarde haar even aan en keek toen naar mij.

'Je kunt beter dat vuil en die olie van je af wassen voordat mama thuiskomt,' waarschuwde ik hem. Hij knikte, maar de uitdrukking op zijn gezicht veranderde niet. Ik wendde snel mijn hoofd af.

'Alles in orde?' vroeg hij. Ik maakte de fout door snel even naar Beni te kijken voor ik antwoordde.

'Ja,' zei ik.

'Wat is er aan de hand, Rain?' Hij drong aan.



‘Niets, Roy. We zijn alleen... ongerust en van streek door Ken,’ zei ik.

Hij keek zoals gewoonlijk door me heen. Zijn donkere ogen staarden zo strak in de mijne, dat het gemakkelijker was om kleefband van je af te schudden. Ik controleerde gauw even het eten.

‘Zijn jullie meteen uit school naar huis gegaan?’

‘Ja,’ zei Beni snel. ‘En houd eens op met ons als kleine kinderen te behandelen. Dat Ken ervandoor is wil nog niet zeggen dat jij onze papa bent, Roy Arnold.’

‘Als je mama nog één probleem erbij bezorgt, zul je merken wie je papa zal zijn,’ dreigde hij, en wees naar haar met zijn lange, dikke wijsvinger.

Beni liet zich niet gemakkelijk door iemand intimideren, zeker niet door Roy. Ze gooide haar tijdschrift naar hem toe alsof het een frisbee was, en het trof hem tegen zijn borst. Dat deed hem geen pijn, wel het feit dat ze het deed. Hij liep om de tafel heen naar haar toe.

‘Roy!’ riep ik.

Hij bleef met opgetrokken schouders staan en keek naar mij.

‘Je zoekt moeilijkheden, meisje,’ zei hij tegen Beni.

‘Het gaat je niks aan,’ jammerde ze.

‘Laat haar met rust, Roy,’ zei ik. ‘Mama kan elk moment thuis komen. Alsjeblieft. Ik wil niet dat ze zich nog meer overstuurt maakt.’ Hij keek weer naar mij en toen naar Beni, en liep de keuken uit.

‘Waarom deed je dat, Beni? Je weet hoe driftig hij is.’

‘Ik wil niet dat hij denkt dat hij de baas over ons kan spelen alleen omdat hij ouder is en een man,’ zei ze. ‘Ik voel me hier een gevangen vogel als hij me commandeert: doe dit niet en doe dat niet, en waarom draag je dat, of waarom draag je geen langere rokken? Ik heb niemand nodig om me te vertellen wat ik moet doen. Tegen jou zegt hij nooit wat.’

‘Hij wil je alleen beschermen, hij wil dat je veilig bent, Beni.’

‘Dat heb ik niet nodig. Ik ben oud genoeg om voor mezelf te zorgen.’ Ze staarde me even aan. ‘Breng me niet in moeilijkheden, Rain,’ waarschuwde ze en ging toen naar onze kamer.

Mama kwam thuis voordat Roy terugkwam in de keuken. Ze

was moe en ik zag dat ze teleurgesteld was dat Ken niet terug was. Ik wist dat ze gehoopt had dat hij er zou zijn.

‘Het eten ziet er verrukkelijk uit, lieverd. Heeft Beni je niet geholpen?’ vroeg ze, met een blik op de gesloten kamerdeur.

‘Ja, ze heeft geholpen, mama,’ jokte ik. Een leugen om mama ergernis te besparen was een goede leugen, dacht ik. Maar ze schudde haar hoofd en lachte naar me.

‘Vast wel. Dat kind steekt geen vinger uit als ik niet over haar heen gebogen sta. Roy al thuis?’

‘Hij is bezig zich te wassen voor het eten, mama.’

‘Mooi. Ik zal hetzelfde doen en dan zal ik je helpen,’ zei ze.

‘Er is niks meer te doen, mama. De tafel is al gedekt.’

Ze zuchtte diep, glimlachte naar me en liep naar buiten. Bij de deur bleef ze staan.

‘Goddank dat we jou hebben, Rain. Het maakt het allemaal een stuk gemakkelijker.’

Mijn hart brak bijna toen ik zag dat ze haar hoofd liet hangen en licht gebogen liep. Ze was uitgeput en vol zorgen. Hoe kon zo’n klein vrouwtje zoveel verdriet verwerken?

We waren allemaal ongewoon stil aan tafel. Mama probeerde het een en ander te vragen over school, maar Beni zat te mokken en Roy bleef achterdochtig kijken. Ik hield me zo goed als ik kon bezig en was zelfs blij dat ik in mijn eentje kon afruimen, omdat Beni klaagde dat ze te veel huiswerk had.

‘De leraren kan het niks schelen hoeveel ze ons opdragen,’ kreunde ze.

‘Zorg dat het af komt,’ beval mama.

‘Nou, ik kom er nooit mee klaar als ik niet meteen begin,’ verklaarde ze.

‘Het is goed, mama. Ik heb het meeste van mijn huiswerk al af. Ik heb Beni vanavond niet nodig.’

Beni holde naar de telefoon om haar vriendinnen te bellen zodra ze de kans schoon zag. Mama stond naast me en Roy ging naar de zitkamer om televisie te kijken.

‘Ik blijf hopen dat de tijden minder hard voor ons zullen worden, Rain, maar er schijnt geen verandering in te komen. Zodra je de kans krijgt om dit hellegat te verlaten, doe je het, begrepen?’

‘Ik laat je nooit in de steek, mama,’ beloofde ik.

‘Natuurlijk doe je dat wel, lieverd. Dat hoor je te doen. Kinderen zijn de hoop in het leven.’

Ze sloeg haar arm om mijn schouders, drukte me tegen zich aan en ging toen naar haar slaapkamer. Toen ik had afgewassen, ging ik naar de slaapkamer, maar Roy kwam in de deuropening van de zitkamer staan. Hij had niet echt tv gekeken, hij had gewacht.

‘Kom even hier, Rain,’ zei hij.

‘Wat is er?’

‘Kom hier,’ zei hij op krachtiger toon. Ik boog mijn hoofd en liep naar de zitkamer.

‘Ik moet huiswerk maken, Roy.’

‘Dat kun je straks doen. Ik wil dat je me de waarheid vertelt, Rain. Wat is er vandaag gebeurd?’

‘O Roy, maak geen moeilijkheden.’

‘Ik ben bang dat dat gaat gebeuren als ik niet alles weet. Lieg niet tegen me, Rain. We vertellen elkaar altijd de waarheid,’ zei hij zachtjes. Zijn ogen bleven strak op me gericht. Ze waren zacht, teder, smekend.

‘Beni heeft zich door haar vriendinnen laten overhalen om mee naar Oh Henry’s te gaan,’ vertelde ik hem. ‘Ik ben meegegaan om zeker te weten dat alles goed met haar ging, alleen was ik degene die in een nare situatie terecht kwam.’

‘Wat voor situatie?’

‘Iemand die Jerad heet drong zich aan me op, liet me door zijn vrienden insluiten, en toen zoende hij me.’

Ik wilde hem niet alles vertellen. Ik kon zien dat het al voldoende was dat hij me gezoend had.

‘Wat gebeurde er toen?’

‘Ik ben weggehouden en Beni volgde me en we zijn naar huis gegaan. Dat is alles. Het zal niet meer gebeuren, Roy. Ik beloof het je. We zullen daar nooit meer naartoe gaan.’

‘Jerad Davis?’

‘Ja,’ zei ik.

‘Hij heeft mensen vermoord, Rain.’

Mijn hart bonsde zo luid dat ik diep moest ademhalen.

‘Als hij ooit nog bij je in de buurt komt, moet ik het weten, begrepen?’

‘Ja,’ zei ik en knikte tegelijkertijd.

‘Beni wordt een wilde meid,’ zei hij terwijl hij naar onze slaapkamer keek. ‘Ze brengt zichzelf nog eens in grote problemen. Ik wil niet dat jij daarbij betrokken raakt. Ze zal je met zich meesleuren.’

‘Ik kan haar niet in de steek laten, Roy.’

‘Je hoeft haar niet in de steek te laten, maar als ze niet naar rede wil luisteren, laat je dan niet meesleuren,’ waarschuwde hij. ‘Beloof het me.’ Hij pakte mijn hand vast. ‘Beloof het me, Rain.’

‘Ik beloof het, Roy.’ Zijn ogen kregen weer een zachte uitdrukking.

‘Mooi,’ zei hij. ‘Je bent te goed voor deze buurt, Rain. Ik moet je hier op een dag vandaan zien te krijgen.’

‘We moeten hier allemaal vandaan, Roy.’

‘Ja.’ Hij staarde me strak aan en ik hief verward mijn hoofd op. Hij knipperde een paar keer met zijn ogen en richtte zich toen op. ‘Ga je huiswerk maken,’ zei hij als een oudere broer, ‘en bewaar nooit meer geheimen voor me.’

Ik glimlachte naar hem en toen bukte ik me en gaf hem een zoen op zijn wang.

Hij stond in de deuropening naar me te staren toen ik bij de deur van onze kamer even achterom keek. Zijn blik bracht het kleine vogeltje in mijn hart in beweging, het vogeltje dat een alarm deed afgaan als jongens in de gang en op straat naar me keken. Misschien voelde Roy het ook, want hij draaide zich snel om en verdween.

Verwarring verstoorde mijn gedachten, als storing op de radio. Ik zocht snel mijn heil bij mijn huiswerk, dankbaar voor de afleiding die me hielp die dag te vergeten.

Eveneens van Virginia Andrews@:

**De Dollanganger-serie:** Bloemen op zolder, Bloemen in de wind, Als er doornen zijn, Het zaad van gisteren, Schaduwen in de tuin

**De 'losse' titel:** M'n lieve Audrina

**De Casteel-serie:** Hemel zonder engelen, De duistere engel, De gevallen engel, Een engel voor het paradijs, De droom van een engel

**De Dawn-serie:** Het geheim, Mysteries van de morgen, Het kind van de schemering, Gefluister in de nacht, Zwart is de nacht

**De Ruby-serie:** Ruby, Parel in de mist, Alles wat schittert, Verborgен juweel, Het gouden web

**De Melody-serie:** Melody, Lied van verlangen, Onvoltooide symfonie, Middernachtmuziek, Verstilde stemmen

**De Weeskinderen-serie:** Butterfly, Crystal, Brooke, Raven, Vlucht uit het weeshuis

**De Wilde bloemen-serie:** Misty, Star, Jade, Cat, Het geheim van de wilde bloemen

**De Stralende sterren-serie:** Cinnamon, Ice, Rose, Honey, Vallende sterren

**De Willow-serie:** *De inleiding:* Duister zaad, Willow, Verdorven woud, Verwongen wortels, Diep in het woud, Verborgен blad

**De Gebroken vleugels-serie:** Gebroken vleugels, Vlucht in de nacht

**De Celeste-serie:** Celeste, Zwarte kat, Kind van de duisternis

**De Schaduw-serie:** April, Meisje in de schaduw

**De Lente-serie:** Vertrapte bloem, Verwaaide bladeren

**De Geheimen-serie:** Geheimen op zolder, Geheimen in het duister

**De Delia-serie:** Delia's vlucht, Delia's geluk, Delia's gave

**De Heavenstone-serie:** De geheimen van Heavenstone, Gefluister in de nacht

**De 'losse' titel:** Dochter van de duisternis

**De Sasha-serie:** Wervelstorm

Sinds de dood van Virginia Andrews werkt haar familie met een zorgvuldig uitgekozen auteur aan de voltooiing van haar nagelaten verhalen en ideeën en aan het schrijven van nieuwe romans, waartoe ook deze behoort, die zijn geïnspireerd op haar vertelkunst.

Alle namen, personen, plaatsen en gebeurtenissen in dit boek zijn bedacht door de auteur. Elke gelijkenis met feitelijke gebeurtenissen of bestaande personen, nog in leven of overleden, berust op puur toeval.

Derde druk, tweede in deze uitvoering, mei 2012

Oorspronkelijke titel: *Rain*

Original English language edition © 2000 by The Vanda General Partnership All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form

This edition published by arrangement with the original publisher, Pocket Books, a Division of Simon & Schuster, Inc., New York

V.C. ANDREWS and VIRGINIA ANDREWS are registered trademarks of The Vanda General Partnership

Copyright © 2000, 2004, 2012 voor deze uitgave:

Uitgeverij De Fontein (voorheen Uitgeverij De Kern), Utrecht

Vertaling: Parma van Loon

Omslagontwerp: Hans Gordijn

Omslagillustratie: Larry Rostant, by arrangement with Artist Partners Ltd

Zetwerk: Scriptura, Westbroek

ISBN 978 90 261 5905 3

ISBN e-book 978 90 261 5755 4

NUR 335

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

[www.virginia-andrews.nl](http://www.virginia-andrews.nl)

[www.uitgeverijdefontein.nl](http://www.uitgeverijdefontein.nl)